

הכל מעריכין פרק ראשון ערכין

5

עין משפט
נר מצוה

עב א מיי פֿירט מהל' מהל' זקן
מחול הל' כד טעשה'ל
ח'מ פ' ח'י טעשה'ל
עג ב מיי פֿירט מהל' מהל'
סאדערין הל'ה ופֿירט
מהל' שגות הל'ה:
עד ג מיי פֿירט מהל' מהל'
סאדערין לעד:
עה ד מיי פֿירט מהל' מהל'
מאכלות אקורות הל'ה:
כב:
עו ה מיי פֿירט מהל' מהל'
סאדערין לעד:
עז ו מיי פֿירט מהל' מהל' מהל'
הל'ה:
זכמ' ובלמ' אפ' עשין ו
טעשה' חו"מ פ' רעו טעף
ה' פ':
עח ז מיי פֿירט מהל' מהל' שבת
הל'ה טעשה' חו"מ
ח' של טעשה' ה':

שינויי נוסחאות

[illegible]

רבינו גרשום

[אמר רב יוסף במלואו בן:]
היה זה מפורז. עליו היה הטור של
היה לו לחפור שריאל
הדיבא: **אלא שאם את** **ה**
היה וירוש' בעל חורבן חייבין
לשלם וקשיא למיז מלוה
המכתבה בתורה לא בכחמבא
בשטר דמרי' (אמר ר' **א**)
לעולם לא בכחמבא בשטר
אלא בשטר שבו חורבן חייבין
וירוש' בשעמו בעל הבור
בין ונתחייב קודם שמת:
היכלתה וירוש' חייבין:] **ה**
היה זה לוקח. **אלא הוה** **ה**
היה חייבין קודם: **ששאלא**
שור בעל חורבן מרפה רקס
בין ויהי חייב: **אלא תני** **ה**
דאן וקבירי. שגבירי שור
בפוליתא בעל חורבן שפיל
לעיל אדמה ומת שפיל
באוחה אדמה וקבירי דא'
אפסלו לו לעמוד בשטר:
לעולם לא בכחמבא בשטר
אלא במרי' וירוש' חייבין
טוב אמרי' **בין ריטא אמיטא**

פריש קרבן ואח"כ נגמד דינו
ונזקקין לו לעכבו עד שיפריש
יין לה עד שתלד אלא ממתין
אם אחד מהן שוגג? או אם
העקר. לצאת: שלא תבוא
תנוול בפני הכל הילכך מכין
בנכבש האם להחזיל לאחיו
האב ויורשין זה את זה: אבל
אמו ואין הבן יורש את אמו
תה ולירתינהו לאחין: טיפתא
: ההוא פירבוס. לאו פירבוס
כס הזב:

מִיתִיבִי בור ברה". לרעה פריך דלמר לעיל מלוה הכחוסה
 צמורה לאו כחכוסה צטטר דמיא וכן ע"ז העמיק ר"ת
 בספרו ומ"י נמי למסרך לרב יוסף דהא סבר נמי שיעבדל לאו
 דלדווייטא אלחז"ל פירש דצריז יומת: **אמר** רב אידי א"ר בשעמד
 בדין. לאו משום קושיא דרבה משני
 רב הכי שהרי רבה שנים רבות אחר
 רב היה אלף משום דפרכינן ליה
 מיניה פסק גט פשוט (ב"ד דף קסא):
 דלמר הכס דמלוה על פה אינו גובה
 מהיורשין ולנפשות משני:

סבר גיתן לחזרת
 במלוה על פה גובה
 א קמא סבר ⁶ מלוה
 ור"ש בן אלעזר סבר

דיתבי רייני **אפומא** דיבדנא.
ווי"מ אינטערקל למימר מת
וקצרו דס"ד דעניין יא צעל השור
ועמדו על שורו (סגדעין 97 יע).
קמ"ל דשפיר עמד עליה:

מוזין עליו מרס חטאתו ומרס
אשמו. לזין חטאת [ואשם]
קריצה לאחר מיתתו אבל עולתו
קריצה: יִשְׁבֹּחַ עַל
המשרב
ב'. פרש"י קודם שנגמר דינה
וליתא דליוצא ליהרג קאי וכל היולא
ליהרג לאחר גמר דין כדמשמע בכל
הנהו דמדכר לעיל במתני' בשמעתי
וכן משמע ב' כל הגט (גיטין דף
כח:) דמדכר ביוצא לידון ויוצא ליהרג
והיינו טעמא דירשא לזין כממתין
משום עינוי הדין י"ו (כלל) כדמשמע
פרק אחד דיני ממונות (פאה"ק דף
לח.) דליכא עינוי הדין אלל לאחר
גמר דין מדקאמר היכי ליעבד
לדיניה בשמעי שבתא ולגמר דיניה
בשבתא וליקטיליה בחד בשבתא נמצא
אחא מענה אדיו וכו' וכי קאמר
ליגמר דיניה בחד בשבתא קאמר מנשו
לשטעמיהו ולענינו לא חיישינן:

הדרן עלך הכל מעריכין

ממתינין לה עד שתלד ישבה על המשבר ממתינין לה עד שתלד
האשה שנהרגה נהנין בשערה יבהמה שנהרגה אסורה בהנאה: גמ' פשיטא
נופה היא איצטרך ס"ד אמינא הואיל וכתבי יכאשר ישית עליו בעל האשה
ממונא דבעל הוא ולא ליפסדיה מיניה קמ"ל ואימא ה"נ אמר רבי אבהו
אמר רבי יוחנן אמר קרא וּמָתוּ גַם שְׁנֵיהֶם לרבות את הוולד והאי מיבעי
ליה עד שיהו שניהן שוין דברי רבי יאשיה כי כן קאמרת מגם: ישבה על
המשבר וכו': מ"ט כיון דעקר גופא אחרינא הוא: אמר רב יהודה אמר
שמואל האשה ה"י יוצאה ליהרג מכין אותה כנגד בית הריזן כדי שימות הוולד
תחילה כדי שלא תבא לידי ג' יוולד למימרא דהיא קדמה ומתה ברישא והא
קיימא לן דוולד מייט ברישא דתנן יתניק בן ס יומו נוחל ומנחיל ו ואמר רב
ששת נוחל בנכסי האם להנחיל לאחין מן האב דווקא בן יום אחד אבל
עובר לא דהוא מייט ברישא ואין להן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחין
מן האב הני מילי לגבי מיתה ו אידי דוולד זוטרא חיותיה עיילא טיפה
דמלאך המות ומחתך להו לסימנין אבל נהרגה היא מתה ברישא והא הוה
עובדא ופרכים עד תלת פרכוסי ו מדי דהוי אונב הלמא דמפרכסת א"ר
נחמן אמר שמואל האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת מביאין
סכין ו מקרעים את כריסה ומוציאין את הוולד פשיטא מאי עביד
מחתך

מחלת

לחצו להאזין למאמר הזה

מחמת

[illegible]

(א) לחורם עמידם ב"ד. שאין אמה יכול להחזירו ל"ד ולעמוד ב"ד
 על מה שחבל שאין מעניין את דינו: מכלל דש"ק סבר דר'. בתמיה:
 וסרגו. השור הרג את החפור: פטור. בעל השור: חייבין לשלם.
 ולמלא מלוה הכתובה בתורה ככתובה בשטר דמיא וקשיא למאן דלוקי
 פלוגתמיהו דרבי יוסי וד"ק דתמיה
 באם הויק [ו:] דל"כ קשיא סתמא
 אסתמא. ואיכא דמותיב הך תיובתא
 לה"ש בן אלעזר אבל פליאה דעניי
 היאך יכול להקשות הא ר"ש חנא
 הוא ופליג: כשעמד בדין. קודם שמת
 וחייבוהו לשלם לפיכך גובה מן
 הירשין דכיון דדינו חרוך לשלם ה"ל
 כמלוה בשטר: והא טני חנא מה
 וקצרו. השור צבור כגון שהפיל עמו
 חוליא [א] ואפ"ה חייבין יורשין:
 ויולנתא. הא דקמתי יורשין חייבין
 כגון דייטתי דייני אפומא דייני
 וחייבוהו מיד לשלם: מוין עליה.

וּזְרָקִין בְּשִׁבְלוֹ דֵּם חֲטָאֲתוֹ וְאִשְׁמוֹ
וְלֹא הָיָה כְּחֲטָאֵת שְׁמֹו בְּעִלְיָה כֹּל
וְזֶמֶן שֶׁלֹּא נִהְרַג: **הַעֵל.** בְּשׁוּגָג בְּזֹמַמָּה
שָׁעָה שִׁילָל לִיִּהְרַג כְּגֹוֹן שְׂרָאָה
חֶלֶב וּכְסָדוֹר שׁוֹמֵן הָיָה וְאִכְלוּ: אִין
וּקְקִין לוֹ. שִׁפְרִישׁ קֶרֶבֶן לִיקְרַב:
מַעֲנִי שְׁאִין מַעֲנִין אֵם דִּינוֹ. שִׁמְחִינוּ
מִלְּהוֹרָגוֹ עַד יוֹ שִׁשְׁחֹוֹ הַצֶּבֶעַ וְזֶרֶק
דֵּם שְׁעִינֵי הַדִּין הוּא: **רִישָׁא נָמִי.**
כְּחֲחֵט אֶקְדֵּם לֶכֶן מִזִּין עֲלִיו
הִרְמִיתִינִי לֹא עַד שִׁשְׁחֹוֹ וְזֶרֶק:
מִתְנִי אִין מַמְשִׁינֵן לֹא עַד

באותה שעה אין נזכר
בדידה בד"א שהיה זה
אבל אין זבח זבוח
ישיהו זבח זבוח באר
זבוח נעשה כמי שח
נזקקין לו: מתני' יאה
ממתינין לה עד ש
האשה שנהרגה נהני'
יובה דמי אומדניה

קס"ד משניהם יליף מדה"ל למיכתב ומתו ואנא ידענא דלין ומתו ^(א) פחות משנים ^(ב) : שניהם מיותר לדרכה: שניהם שוין. הנוסף והנוסף יחו בני עונשין אבל אם היתה היא קטנה והוא גדול או הוא קטן ולאו בר עונשין והיא גדולה ובר עונשין אין הגדול נהרג: ומשני ^(ג) אנו מגם ילפינן: ^(ד) וליד ויגו. ששם היא חיות בזול ינא לאחר מיתת אמו וויגו הוא: נותן אם נפלה לו

מִן הָאֵלֶּה הֵי מִלֵּי
דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת וּמַחְתָּךְ
עוֹבְדָא וּפְרָכִים עַד תִּתֵּן
נַחֲמָן אִמְר שְׁמוּאֵל
סְבִין וּמִקְרָעִים אִי
יְרוּשָׁה צוּ צִיּוֹם וְצוּ צִיּוֹם מִתּוֹ מִנְחִילָה
לְקִרְצִיּוֹ מֵאֲצִיּוֹ: וְאִמְר רַב שֵׁשֶׁת.
הֵאָּ נִוְחַל וּמִנְחִיל לִיכָא לְאִקְוָמִי
נִנְכְּסִי אֲצִיּוֹ דְּלִינִי לֹא אֲמִילִיד אִיכָּו
הוּא יִרְמִי קִרְצִיּוֹ נִנְכְּסִי אֲצִיּוֹ הִיכָּא
דְּלִין בְּנִינִי: אֲלֵא נִוְחַל נִנְכְּסִי אִמְר.
אֲס מִתָּה צוּ צִיּוֹם וְאִפִּי הוּא מִתּוֹ צוּ צִיּוֹם
וְלֹא אִמְרִי: נִפְל הוּא וְאִינּוּן בֵּן מַחְלָה: אֲס מִתָּה מְעוֹבְרָא
מִיִּית בִּירְשָׁא לְגַצִּי מִיִּיתָה כְּשֶׁהִיא מִתָּה עֲמָלָה: וּפְרָכִינִי וְגַצִּי מִיִּיתָה
הֵלְטָה. אֲס חוֹתְרִין אֲוִתָּה מִפְרָכְסָה הַחֲמִיכָה וְאִעִ"פ שְׁאִין צֶה

לחזק מן דין ומסכתב דקרא דרומנו גז שניהם אמר לן לאוקמי בנכמד דינא למיתה דקודם גמר דין
לפטר לשגחיי וליבא עיני הדין היכלא אחר גמר דין איירי ואפי' הכי כיון דנעקר ממנה גופא חאורגא
תנתי' דאפלו¹ (מ"ו מ"ז) מילי איהו כפי כל בורר דמנעין (מתנדבין) כגון: איהו המקשה ללא תחנתי
ברב אמר מנה שתייה דקודמא ולימא עד ראשן און נעבדן כגון: לאמלל כל זמן של חרצא ראושו תורא
והוה דרמתינן לן משה דמנענו ברעל ואף כליל עקרי נהו גמא אמרין דרמתינן לן משום ממנא
יניהם איהו קרא דרומת' לאוקמי אמאי חוללינן עליו את השבת כאדמרי' בשעתין אמר רבא אל
היכלא נראה חדישכ ספק כסות נפשות ותמוללן עליו את השבת, כון' במתנינן' המתינן לן כיון
ובמנתי' דאיהולת דחזין ספק פסח מפני שדא דאזמילין לן אמר במיתתו הוה אמרי' בנסת' לר' אבהו
(ותשרפין) דאיהולת דחזין ספק פסח מפני שדא דאזמילין לן אמר במיתתו הוה אמרי' בנסת' לר' אבהו
שדא מ"ה איהו קטנה בן ור"ת מ' אפוקי' לר' שאל בעל קטנה אמרין כדאמרי' בחבורת (טס) (ל"מ)
ועיקב' בן אדא מרב (במתנדבין) [ו:] לר' מילאמ' מבעית עליו כלומר שאם חרצא כפילתא איהו נערה
ליה וכלא אף מיתא עד שיהיו שניהם שרין [במיתה אחת] אבל בעל קטנה מאורסה שאם היתה נערה

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלב

1. וְכִי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים וְהָגְפוּ
אִשָּׁה הָרָה וְרָצְאוּ לְדִיחָה
לֹא יִהְיֶה אִסּוּר עָנֹשׁ יַעֲנֹשׁ
כְּאִשּׁוֹר וְיִשֶׁת עָלָיו בַּעַל
הָאִשָּׁה וְהָגְפוּ בְּפִלְלִים:
שְׁמוֹת כֹּא כֹב

2. כִּי יִמָּצֵא אִישׁ שֹׁכֵב עִם
אִשָּׁה בְּעֻלָּת בַּעַל וּמָתוּ גַם
שְׁנֵיהֶם הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִם
הָאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה וּבִעֲרָת
הָרֹעַ מִיִּשְׂרָאֵל:
דְּבוּרִים כֹּב כֹּב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לרבות וכו'
פחות משנים ופריך שניהם
כז"ל והד"א:

גליון הש"ס

ע"א תוס' ד"ה מעוברת:
במתינין. ע' סוטה דף כו
בנפשות: מתני' אין
זה צ"מ ד' ט ע"ב והלכתא
בגמ' והילכתא דייחבי. עין

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

ישבה על המשרב. פרשי
קודם גמר דין ולא נהירא
דאיווצא ליהרג קאי ויוצא
ליהרג היינו אחר גמר דין
בדמוכה בגטין בפ' כל הגט
(כח): דנתן עיר שהקיפוה
ברקום וספינה המטורפת
עיר שכבשה כרקום וספינה
שחבשה בים והיוצא ליהרג
שנתין עליהם חומרי חיים
(וכו') ועוד קשה לי נפלו
בדידה (בלא) בישיבה על

(א) ונראה ד"ל מנחם והבדלו והילכתא דיתמי ס"א כגון דיתמי וכו' וכוונתו דס"א לא גרסי והילכתא וכו' בלחוד בלחוד דף קע"ב.

הוא קרדם הנחיל לאחיו מן האב מכוחו אלמא מדעבור אינו ממלל כללל דהוא מיית ברישא: ד"ה וספיקין. ברישא ולימא מלפין
 נחול ופתח הסתום ומיד כשמלאל המות מטייל לחון פה האם הולכת טיפה בחון מעי העובר ואיידו דוטר חיותה מיה ברישא אבל
 נחנה זקוק שחבר נסחם ונחם הפתח כן שמעתי. כן מצאתי נראה לרבי יפה עכ"מ: (תוס' ד"ה מיתבי ב' ומוצי' נמי. וגי' לשון
 העצמי על כחבורה בשער כדאמ' ר"ה יריב"ב ד"ה ינינ'. ע"כ) גיב וליב הראש"ש ז"ל וקשה דלמה ליה למיתני מן וקברו כיון דאריי
 ע"א"ש שהוא קרוב למות קרינן ביה יבא בעל השור וכו' ע"כ:

[illegible]